

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

27 februarie 2020*

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 – Articolul 15 punctul 5 și articolul 16 punctul 5 – Asigurare de «riscuri majore» – Clauză atributivă de competență încheiată între deținătorul poliței de asigurare și asigurător – Opozabilitate a acestei clauze față de persoana asigurată”

În cauza C-803/18,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Curtea Supremă din Lituania), prin decizia din 7 decembrie 2018, primită de Curte la 20 decembrie 2018, în procedura

AAS „Balta”

împotriva

UAB „Grifs AG”,

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul M. Safjan (raportor), președinte de cameră, și domniile L. Bay Larsen și N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul G. Hogan,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru AAS „Balta”, de S. Drazdauskas, advokatas;
- pentru UAB „Grifs AG”, de J. Milašauskienė, de A. Bosaitė, de M. Inta și de G. Abromavičius, advokatai;
- pentru guvernul lituanian, de K. Dieninis, de R. Butvydytė și de G. Taluntytė, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de M. Heller și de A. Steiblytė, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

* Limba de procedură: lituaniana.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 15 punctul 5 și a articolului 16 punctul 5 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între AAS „Balta”, societate de asigurări stabilită în Letonia, pe de o parte, și UAB „Grifs AG” (denumită în continuare „Grifs”), societate de pază și protecție înregistrată în Lituania, pe de altă parte, în legătură cu plata unei indemnizații de asigurare.

Cadrul juridic

Regulamentul nr. 1215/2012

- 3 Potrivit considerentelor (15), (18) și (19) ale Regulamentului nr. 1215/2012:
„(15) Normele de competență ar trebui să prezinte un mare grad de previzibilitate și să se întemeieze pe principiul conform căruia competența este determinată, în general, de domiciliul pârâtului.
[...]
[...]
(18) În cazul contractelor de asigurare, al contractelor încheiate cu consumatorii și al contractelor de muncă, partea defavorizată ar trebui să fie protejată prin norme de competență mai favorabile intereselor sale decât normele generale.
(19) Autonomia părților la un contract, altul decât un contract de asigurare, un contract încheiat cu consumatorii sau un contract de muncă, în cazul cărora este permisă numai o autonomie limitată de stabilire a instanței competente, ar trebui să fie respectată, sub rezerva temeiurilor de competență exclusive ale instanțelor prevăzute în prezentul regulament.”
- 4 Articolul 4 alineatul (1) din acest regulament prevede:
„Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor respectivului stat membru.”
- 5 Potrivit articolului 5 alineatul (1) din regulamentul menționat:
„Persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat membru pot fi acționate în justiție în fața instanțelor unui alt stat membru numai în temeiul normelor enunțate în secțiunile 2-7 din prezentul capitol.”
- 6 Normele de competență judiciară în materie de asigurări, care fac obiectul secțiunii 3 din capitolul II din Regulamentul nr. 1215/2012, figurează la articolele 10-16 din acesta din urmă.
- 7 Articolul 10 din regulamentul menționat are următorul cuprins:
„În materie de asigurări, competența este determinată de prezenta secțiune, fără a aduce atingere articolului 6 și articolului 7 punctul 5”

8 Articolul 11 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1215/2012 prevede că un asigurător care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționat în justiție în alt stat membru, în cazul acțiunilor introduse de către deținătorul poliței de asigurare, de către asigurat sau de către un beneficiar, în fața instanțelor de la locul unde este domiciliat reclamantul.

9 Articolul 12 din acest regulament prevede:

„În cazul asigurării de răspundere civilă sau al asigurării de bunuri imobiliare, asigurătorul mai poate fi acționat în justiție și în fața instanțelor de la locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă. Același lucru este aplicabil și în cazul în care bunurile mobile și imobile sunt acoperite de aceeași poliță de asigurare, ambele categorii fiind afectate în mod negativ de același eveniment neprevăzut.”

10 Articolul 15 din regulamentul menționat prevede:

„De la dispozițiile prezentei secțiuni nu se poate deroga decât prin convenții:

[...]

3. încheiate între un deținător de poliță și un asigurător, ambii având la data încheierii contractului domiciliul sau reședința obișnuită în același stat membru, și care au ca efect atribuirea competenței instanțelor din statul membru în cauză, chiar dacă fapta prejudiciabilă s-a produs peste hotare, cu condiția ca legislația statului membru în cauză să nu interzică astfel de convenții;

4. încheiate de deținătorul poliței care nu este domiciliat pe teritoriul unui stat membru, cu excepția cazului în care asigurarea este obligatorie sau privește un imobil situat pe teritoriul unui stat membru; sau

5. care privesc un contract de asigurări, în măsura în care acesta acoperă unu sau mai multe dintre riscurile enumerate la articolul 16.”

11 Potrivit articolului 16 din același regulament:

„Riscurile prevăzute la articolul 15 punctul 5 sunt următoarele:

[...]

5. fără a aduce atingere punctelor 1-4, toate «riscurile majore» definite în Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) [(JO 2009, L 335, p. 1)].”

12 Articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 este redactat după cum urmează:

„Dacă prin convenția părților, indiferent de domiciliul acestora, competența de soluționare a litigiului care a survenit sau poate surveni în legătură cu un raport juridic determinat revine instanței sau instanțelor dintr-un stat membru, competența revine acelei instanțe sau instanțelor respective, cu excepția cazului în care convenția este nulă și neavenită în privința condițiilor de fond în temeiul legislației statului membru respectiv. Această competență este exclusivă, cu excepția unei convenții contrare a părților. Convenția atributivă de competență se încheie:

(a) în scris sau verbal cu confirmare scrisă;

(b) într-o formă conformă cu obiceiurile statornicite între părți; sau

(c) în comerțul internațional, într-o formă conformă cu uzanța cu care părțile sunt sau ar trebui să fie la curent și care, în cadrul acestui tip de comerț, este cunoscută pe larg și respectată cu regularitate de către părțile la contractele de tipul pe care îl implică domeniul comercial respectiv.”

13 Articolul 63 alineatul (1) din acest regulament prevede:

„În sensul prezentului regulament, o societate sau altă persoană juridică sau o asocieră de persoane fizice sau juridice are domiciliul în locul unde aceasta își are:

(a) sediul statutar;

(b) administrația centrală; sau

(c) punctul principal de activitate.”

Directiva 2009/138

14 Articolul 13 punctul 27 din Directiva 2009/138, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/58/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2013 (JO 2013, L 341, p. 1) (denumită în continuare „Directiva 2009/138”), definește noțiunea de „riscuri mari” în sensul acesteia din urmă.

Litigiul principal și întrebarea preliminară

15 Grifs furnizează servicii de securitate. „Grifs AG” SIA, înregistrată în Letonia, este proprietara Grifs, deținând totalitatea părților sociale ale acesteia. La 31 iulie 2012, Grifs AG și Balta au încheiat un contract de asigurare generală de răspundere civilă (denumit în continuare „contractul de asigurare”), care acoperea și răspunderea civilă a Grifs.

16 Condițiile generale ale contractului de asigurare prevăd că toate diferendele legate de contractul menționat se soluționează prin negociere și că, în cazul în care părțile nu reușesc să se înțeleagă, litigiul se soluționează de instanțele letone, în conformitate cu legislația în vigoare pe teritoriul Republicii Letonia.

17 La 21 august 2012, într-o bijuterie care aparținea UAB „Jaunystės romantika” din Alytus (Lituania), a cărei securitate era asigurată de Grifs în temeiul unui contract de prestare de servicii de securitate, a fost comis un furt de bijuterii și de bani. „Jaunystės romantika” și asigurătorul său, și anume ERGO Insurance SE, au sesizat justiția lituaniană pentru a obține repararea prejudiciului suferit ca urmare a acestui furt, obținând plata unor daune interese, precum și rambursarea cheltuielilor de judecată. S-a concluzionat că Grifs dăduse dovadă de neglijență gravă și că a existat o legătură de cauzalitate directă între prejudiciul survenit și inacțiunea acestei societăți.

18 După această procedură în reparație, Grifs a introdus o acțiune la Vilnius apygardos teismas (Tribunalul Regional din Vilnius, Lituania), solicitând obligarea Balta la plata sumei de 114 941,58 euro cu titlu de indemnizație de asigurare, majorată cu dobânzi, precum și a cheltuielilor de judecată, în temeiul contractului de asigurare. Prin hotărârea din 21 noiembrie 2017, Vilnius apygardos teismas (Tribunalul Regional din Vilnius) s-a declarat incompetent să judece această acțiune, arătând că, în temeiul condițiilor generale ale contractului de asigurare, toate litigiile referitoare la acesta trebuiau soluționate de instanțele letone, în temeiul legii letone. Pe de altă parte, în măsura în care societatea care a încheiat contractul de asigurare, și anume Grifs AG, este proprietara

Grifs, Vilniaus apygardos teismas (Tribunalul Regional din Vilnius) a considerat că, chiar dacă fusese exprimat indirect, consimțământul Grifs cu privire la toate clauzele contractului, inclusiv la cele referitoare la competența judiciară, era de netăgăduit.

- 19 Grifs a declarat apel împotriva acestei hotărâri, iar Lietuvos apeliacinis teismas (Curtea de Apel a Lituaniei), prin hotărârea din 29 martie 2018, a anulat această hotărâre și a trimis cauza spre rejudecare la Vilniaus apygardos teismas (Tribunalul Regional din Vilnius) pentru ca acesta să se pronunțe asupra admisibilității acțiunii introduse de Grifs.
- 20 În hotărârea sa, Lietuvos apeliacinis teismas (Curtea de Apel a Lituaniei) a considerat că faptul că părțile la contractul de asigurare conveniseră că litigiile născute din acest contract urmau să fie soluționate de instanțele letone, în conformitate cu legile în vigoare pe teritoriul leton, nu obliga Grifs să își introducă acțiunea exclusiv în fața instanțelor letone. Astfel, această societate ar avea calitatea de „asigurat” în temeiul unui contract de asigurare și ar avea dreptul, în această calitate, să opteze pentru un alt temei de competență prevăzut la articolul 11 din Regulamentul nr. 1215/2012.
- 21 Balta a formulat recurs la instanța de trimitere, Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Curtea Supremă a Lituaniei), împotriva hotărârii din 29 martie 2018 a Lietuvos apeliacinis teismas (Curtea de Apel a Lituaniei).
- 22 Instanța de trimitere are îndoieli cu privire la aspectul dacă considerațiile exprimate de Curte în Hotărârea din 12 mai 2005, *Société financière et industrielle du Peloux* (C-112/03, EU:C:2005:280), referitoare la protecția juridică a persoanelor defavorizate din punct de vedere economic, sunt pertinente în cazul în care asigurarea acoperă un „risc major”, având în special în vedere Hotărârea din 13 iulie 2017, *Assens Havn* (C-368/16, EU:C:2017:546).
- 23 În această privință, instanța de trimitere subliniază, pe de o parte, că, din moment ce activitatea asigurată îndeplinește criteriile „riscurilor majore”, în sensul articolului 16 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012, ar trebui în principiu să se prezume că părțile la raportul de asigurare sunt puternice din punct de vedere economic și ar trebui să fie libere să deroge de la dispozițiile privind competența judiciară care figurează în secțiunea 3 din capitolul II din acest regulament. Pe de altă parte, această instanță apreciază că particularitățile deținătorului poliței de asigurare nu reflectă întotdeauna situația și puterea economică a asiguratului. În acest caz, s-ar putea dovedi, prin urmare, necesar să se garanteze echilibrul drepturilor și obligațiilor părților la raportul de asigurare. Cu toate acestea, limita dintre autonomia contractuală și necesitatea de a proteja partea defavorizată nu ar fi perfect clară.
- 24 În aceste condiții, Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Curtea Supremă a Lituaniei) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 15 punctul 5 și articolul 16 punctul 5 din Regulamentul [nr. 1215/2012] trebuie interpretate în sensul că, în cazul asigurărilor pentru riscuri majore, o convenție atributivă de competență inclusă într-un contract de asigurare încheiat între deținătorul poliței de asigurare și asigurător poate fi opozabilă persoanei asigurate în temeiul aceluși contract, care nu a scris în mod expres la această clauză și care are reședința obișnuită sau sediul într-un alt stat membru decât cel al deținătorului poliței și al asigurătorului?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 25 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 15 punctul 5 și articolul 16 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretate în sensul că clauza atributivă de competență prevăzută într-un contract de asigurare care acoperă un „risc major”, în sensul acestei din urmă dispoziții, încheiat de deținătorul poliței de asigurare și de

asigurător, poate fi opusă persoanei asigurate prin acest contract, care nu este un profesionist din sectorul asigurărilor, care nu a consimțit la această clauză și care are domiciliul într-un alt stat membru decât cel al domiciliului deținătorului poliței de asigurare și al asigurătorului.

- 26 În această privință trebuie amintit că, în măsura în care articolele 15 și 16 din Regulamentul nr. 1215/2012 preiau textul articolelor 13 și, respectiv, 14 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74), interpretarea dată de Curte în ceea ce privește dispozițiile acestui din urmă regulament rămâne valabilă pentru dispozițiile echivalente din Regulamentul nr. 1215/2012 (a se vedea prin analogie Hotărârea din 31 ianuarie 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, punctul 36).
- 27 Este cert că secțiunea 3 din capitolul II din Regulamentul nr. 1215/2012 stabilește norme speciale de competență în materie de asigurări, destinate să protejeze partea defavorizată la contract prin norme mai favorabile intereselor sale decât normele generale, astfel cum enunță considerentul (18) al regulamentului menționat (Hotărârea din 31 ianuarie 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, punctul 39 și jurisprudența citată).
- 28 Astfel, pe de o parte, articolul 11 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1215/2012 prevede că un asigurător care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționat în justiție în alt stat membru pe teritoriul căruia este domiciliat reclamantul, în cazul acțiunilor introduse de către deținătorul poliței de asigurare, de către asigurat sau de către un beneficiar. Pe de altă parte, articolul 12 din acest regulament prevede că, în cazul asigurării de răspundere civilă sau al asigurării de bunuri imobiliare, asigurătorul mai poate fi acționat în justiție și în fața instanțelor de la locul unde s-a produs fapta prejudiciabilă. Aceste norme garantează că partea defavorizată care intenționează să cheme în judecată partea mai puternică poate să o facă în fața unei instanțe a unui stat membru ușor accesibile.
- 29 Cu toate acestea, în anumite cazuri, Regulamentul nr. 1215/2012 prevede posibilitatea de a se deroga de la normele de competență în materie de asigurări prin convenții, de exemplu în temeiul articolului 15 punctul 5 din acest regulament, prin convenții care privesc un contract de asigurări, în măsura în care acesta acoperă unu sau mai multe dintre riscurile enumerate la articolul 16 din acesta.
- 30 În speță, instanța de trimitere precizează că contractul de asigurare în discuție în litigiul principal acoperea „riscuri majore”, astfel cum sunt prevăzute la articolul 16 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012, care face trimitere la Directiva nr. 2009/138, care definește, la articolul 13 punctul 27, noțiunea de „riscuri mari” și stabilește anumite categorii de riscuri care intră în sfera acestei noțiuni.
- 31 În acest context, trebuie analizat dacă o clauză atributivă de competență stipulată într-un astfel de contract poate fi obligatorie pentru terțul asigurat, care nu este parte la acest contract și care nu a subscriș la clauzele contractului menționat.
- 32 Pentru a ști dacă asiguratul poate, în calitate de terț față de un contract de asigurare care acoperă un „risc major”, să fie ținut de o clauză atributivă de competență care stipulează că sunt competente numai instanțele de la domiciliul societății de asigurări, este necesară raportarea la modul de redactare a articolului 15 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012, precum și la economia normelor pe care acesta le prevede în materie de asigurări, la geneza lor și la obiectivele care stau la baza acestora.
- 33 În ceea ce privește, în primul rând, modul de redactare a punctului 5 al articolului 15 din Regulamentul nr. 1215/2012, desigur, s-ar putea considera, în măsura în care acest punct nu menționează decât convențiile care privesc un contract de asigurare, iar nu, contrar punctelor 3 și 4 ale aceluiași articol 15, părțile la convenție, că, din moment ce o clauză atributivă de competență

valabilă este stipulată într-un contract de asigurare care acoperă un „risc major”, ea poate fi invocată de orice persoană – care dorește să își exercite drepturile în temeiul contractului menționat – și împotriva tertului asigurat.

- 34 Această diferență de formulare între punctul 5 și alte puncte ale articolului 15 din Regulamentul nr. 1215/2012 își găsește însă explicația în geneza acestui articol. Astfel cum reiese din cuprinsul punctului 140 din Raportul domnului P. Schlosser cu privire la Convenția referitoare la aderarea Regatului Danemarcei, a Irlandei și a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord la Convenția privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, precum și la Protocolul privind interpretarea sa de către Curtea de Justiție (JO 1979, C 59, p. 71), în vederea completării acestei din urmă convenții la momentul aderării Regatului Unit, în 1978, fără a fi necesar să se definească un criteriu abstract și general de delimitare a situațiilor pentru care urmau să fie admise clauzele atributive de competență, s-a decis să se stabilească o listă de contracte de asigurare la care trebuia să se extindă admisibilitatea unor asemenea clauze. Cu toate acestea, astfel cum reiese din cuprinsul acestui punct din raportul menționat, o asemenea adăugare nu urmărea nicidecum să facă astfel de clauze atributive de competență opozabile unor terți.
- 35 În ceea ce privește, în al doilea rând, economia dispozițiilor secțiunii 3 din capitolul II din Regulamentul nr. 1215/2012, trebuie arătat că Regulamentul nr. 44/2001 a extins lista persoanelor care îl pot acționa în justiție pe asigurător în fața unei instanțe, incluzând și asigurații la articolul 9 alineatul (1) litera (b) din acest din urmă regulament, care a devenit articolul 11 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1215/2012, fără nicio distincție în funcție de tipul de riscuri asigurate. Protecția astfel conferită asiguraților ar fi însă ineficace dacă, în cazul contractelor de asigurare referitoare la „riscuri majore”, instanța competentă ar fi determinată pe baza unei clauze atributive de competență la care asiguratul nu a subscris.
- 36 În ceea ce privește, în al treilea rând, obiectivele care stau la baza secțiunii 3 din capitolul II din Regulamentul nr. 1215/2012, Curtea a arătat deja că, în cazul în care un contract de asigurare este încheiat în beneficiul unui terț, o clauză atributivă de competență inserată în acesta, la care terțul nu a subscris, nu îi este opozabilă, în cazul unui litigiu născut din contractul menționat, decât dacă ea nu aduce atingere obiectivului de protecție a persoanei defavorizate din punct de vedere economic (Hotărârea din 12 mai 2005, Société financière et industrielle du Peloux, C-112/03, EU:C:2005:280, punctul 38).
- 37 De asemenea, Curtea a amintit că, în materie de asigurări, prorogarea de competență rămâne strict încadrată de obiectivul de protecție a persoanei defavorizate din punct de vedere economic (Hotărârea din 13 iulie 2017, Assens Havn, C-368/16, EU:C:2017:546, punctul 36).
- 38 Astfel fiind, trebuie analizat dacă această considerație este valabilă în același mod în domeniul contractelor de asigurare care acoperă un „risc major”, în care asigurații pot, asemenea asiguraților și deținătorilor polițelor de asigurare, să beneficieze de o putere economică importantă.
- 39 În această privință, este cert că legiuitorul Uniunii a abilitat deținătorul poliței de asigurare și asigurătorul, având în vedere puterea lor economică, să aleagă instanța competentă, inclusiv prin derogare de la normele de competență cu caracter de protecție prevăzute în secțiunea 3 din capitolul II din Regulamentul nr. 1215/2012. Astfel cum reiese din Raportul domnului P. Schlosser, menționat la punctul 34 din prezenta hotărâre, posibilitatea recunoscută părților de a deroga de la normele generale de competență în cadrul unor contracte care au devenit ulterior contractele de asigurare care acoperă un „risc major” trebuia să țină seama de faptul că, întrucât societățile în cauză erau întreprinderi puternice, părțile la contractul de asigurare se aflau pe picior de egalitate și nu se justifica o protecție suplimentară a părții defavorizate.

- 40 Cu toate acestea, nu se poate deduce din această constatare că puterea economică a asiguratului și cea a asigurătorilor și a deținătorilor polițelor de asigurare sunt identice sau similare. În consecință, problema dacă un terț față de un contract de asigurare care acoperă un „risc major” poate fi considerat ca fiind persoana defavorizată din punct de vedere economic nu depinde doar de faptul că contractul de asigurare încheiat între părți intră în categoria contractelor de asigurare care acoperă un „risc major”.
- 41 Prin urmare, trebuie să se considere că posibilitatea de a se deroga de la normele generale de competență în contractele de asigurare care acoperă un „risc major” nu se aplică decât în raporturile dintre părțile contractante și nu poate fi extinsă, ca regulă generală, la terțul asigurat.
- 42 În această privință, Curtea a subliniat deja că o apreciere de la caz la caz a aspectului dacă o persoană poate fi considerată drept „parte defavorizată” ar genera un risc de incertitudine juridică și ar fi contrară obiectivului Regulamentului nr. 1215/2012, enunțat în considerentul (15) al acestuia, potrivit căruia normele de competență trebuie să prezinte un mare grad de previzibilitate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 iulie 2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, punctul 34).
- 43 Această considerație este cu atât mai valabilă în domeniul contractelor de asigurare care acoperă un „risc major”. Astfel, după cum arată în mod întemeiat instanța de trimitere, articolul 13 punctul 27 din Directiva 2009/138 prevede mai multe criterii care trebuie să fie apreciate împreună și a căror aplicare nu este întotdeauna sistematică. Această apreciere poate impune verificări aprofundate și potențial complexe, ceea ce ar fi contrar intenției de a face ca normele de competență să fie previzibile.
- 44 Astfel fiind, potrivit unei jurisprudențe constante, obiectivul de protecție care stă la baza secțiunii 3 din capitolul II din Regulamentul nr. 1215/2012 presupune ca aplicarea normelor de competență speciale pe care le prevede să nu fie extinsă la persoanele pentru care această protecție nu se justifică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 31 ianuarie 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, punctul 41 și jurisprudența citată).
- 45 Deși rezultă că nu se justifică nicio protecție specială în raporturile dintre profesioniștii din sectorul asigurărilor, niciunul dintre aceștia neputându-se prezuma că se află într-o poziție defavorabilă în raport cu ceilalți (Hotărârea din 31 ianuarie 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, punctul 42 și jurisprudența citată), este cert că, în speță, terțul asigurat, și anume Grifs, nu este un profesionist din sectorul asigurărilor.
- 46 În aceste condiții, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 15 punctul 5 și articolul 16 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretate în sensul că clauza atributivă de competență prevăzută într-un contract de asigurare care acoperă un „risc major”, în sensul acestei din urmă dispoziții, încheiat de deținătorul poliței de asigurare și de asigurător, nu poate fi opusă persoanei asigurate prin acest contract, care nu este un profesionist din sectorul asigurărilor, care nu a consimțit la această clauză și care are domiciliul într-un alt stat membru decât cel al domiciliului deținătorului poliței de asigurare și al asigurătorului.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 47 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

Articolul 15 punctul 5 și articolul 16 punctul 5 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretate în sensul că clauza atributivă de competență prevăzută într-un contract de asigurare care acoperă un „risc major”, în sensul acestei din urmă dispoziții, încheiat de deținătorul poliței de asigurare și de asigurător, nu poate fi opusă persoanei asigurate prin acest contract, care nu este un profesionist din sectorul asigurărilor, care nu a consimțit la această clauză și care are domiciliul într-un alt stat membru decât cel al domiciliului deținătorului poliței de asigurare și al asigurătorului.

Semnături